

S

sygn. akt: I C 632/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2022 r. w K.

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

powództwo oddała;

zasądza od powódki K. M. na rzecz pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi z opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt I C 632/22

UZASADNIENIE

Powódka K. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4.151,68 zł w raz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 12.02.2021 r. zawarła z pozwanym umowę kredytu gotówkowego na kwotę 55.550,00 zł z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne. Zgodnie z § 4 ust. 2 umowy, w dniu jej zawarcia całkowita kwota do zapłaty wynosiła kwotę 73.173,81 zł i składała się na nią całkowita kwota kredytu w wysokości 50.000,55 zł oraz całkowity koszt kredytu w wysokości 23.173,26 zł (prowizja w wysokości 5.549,45 zł i odsetki umowne w wysokości 17.623,81 zł). Kredyt miał być spłacony w 96 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, jednak powódka spłaciła go już w dni 26.01.2022 r. i pozwany niezwłocznie zwrócił jej część prowizji pobranej z tytułu udzielenia kredytu. W ocenie powódki umowa kredytu nie zawierała wskazania okresu jej obowiązywania oraz nie wskazano w niej kompletnych i wyczerpujących założeń przyjętych do wyliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu ((...)), przez co dane te są niewystarczające do samodzielnego wyliczenia wysokości (...). Dalej powódka wskazała, że w umowie błędnie naliczono kwotę odsetek z tytułu udzielonego kredytu, ponieważ w ocenie powódki naliczono je nie tylko od kredytu wypłaconego, ale również od kredytowanych kosztów kredytu, a tym samym błędnie podano: całkowity koszt kredytu, całkowitą kwotę do zapłaty oraz wysokość (...). Powyższe uchybienia spowodowały, że pozwany naruszył treść art. 30 ust. 1 pkt 3, 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim. Naruszenia powyższe upoważniają

miały powódkę do złożenia wobec pozwanego oświadczenia wynikającego z art. 45 w/w ustawy, w którym wskazała ona, że udzielony jej kredyt należny jest pozwanemu bez odsetek i innych kosztów (kredyt darmowy), w związku z czym winien on zwrócić powódce pozostałą część prowizji w wysokości 661,37 zł oraz kwotę 3.490,31 zł tytułem uiszczonych przez powódkę odsetek kapitałowych.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu wg norm prawem przewidzianych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo powinno być oddalone głównie z uwagi na okoliczność, że oświadczenie powódki, o którym mowa w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, zostało złożone po terminie określonym w art. 45 ust. 5 tej ustawy, tj. rok po wykonaniu umowy, przy czym w ocenie pozwanego do wykonania umowy doszło w dniu przekazania kwoty pożyczki dla kredytobiorcy. Dalej pozwany wskazał, że prawidłowo wywiązał się z obowiązku informacyjnego w zakresie wskazania wszystkich założeń przyjętych do obliczenia (...), o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim i powołał się na zapisy § 4 ust. 2 i 3 umowy oraz na dołączony do umowy formularz informacyjny, który w jego ocenie stanowi czytelne wyszczególnienie kluczowych informacji dotyczących kredytu konsumenckiego oraz (...). Pozwany zaprzeczył również, aby naliczył odsetki od kredytowanych kosztów kredytu i wskazał, że prowizja nie została uwzględniona w całkowitej kwocie kredytu, w związku z czym nie zostały naliczone od niej odsetki i nie została ona uwzględniona przy obliczaniu (...). Pozwany nie zgodził się również z zarzutem niewskazania terminu obowiązywania umowy, wskazując, że termin ten został określony w §1 ust. 1 umowy tj. do dnia 10.02.2029 r., co znajduje potwierdzenie w jej dalszych zapisach: w § 6 ust.1 i harmonogramie spłat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.02.2021 r. powódka K. M. zawarła z pozwanym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...).

Zgodnie z zapisami § 1 umowy, pozwany udzielił powódce kredytu w wysokości 55.550,00 zł do dnia 10.02.2029 r. z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne.

Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy do dyspozycji kredytobiorcy pozostawiono kwotę 50.000,55 zł, a kwota 5.549,45 zł stanowiła kredytowaną prowizję z tytułu udzielenia kredytu.

W § 3 umowy wskazano wysokość oprocentowania kredytu i warunki zmiany jego wysokości.

Zgodnie z § 4 ust. 2 umowy, całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosi 73.173,81 zł. Na kwotę tę składały się całkowita kwota kredytu w wysokości 50.000,55 zł oraz całkowity koszt kredytu w wysokości 23.173,26 zł, w tym kwota 5.549,45 zł prowizji z tytułu udzielenia kredytu oraz odsetki w kwocie 17.623,81 zł.

W § 4 ust. 3 umowy wskazano, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 10,66 % i została wyliczona, jako całkowity koszt kredytu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 umowy, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym.

W § 4 ust. 4 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty, o której mowa w ust. 2 oraz rzeczywista roczna stopa oprocentowania, o której mowa w ust. 3 zostały obliczone z uwzględnieniem całkowitej kwoty kredytu, kwoty i terminu pobrania prowizji za udzielenie kredytu, kosztów zabezpieczeń, kosztów usług dodatkowych, terminów i kwot spłat wskazanych w harmonogramie stanowiącym integralną część umowy, przy założeniu, że prowizja za udzielenie kredytu jest kredytowana oraz, że uruchomienie kredytu nastąpi w dniu zawarcia umowy.

Zgodnie z § 6 ust. 1 i 2 umowy, kredyt i odsetki spłacone zostaną w 96 miesięcznych równych ratach, a kredytobiorca zobowiązany jest do terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek zgodnie z umową i harmonogramem, stanowiącym integralną część umowy.

Zgodnie z § 11 ust. 1 i 5 umowy, kredytobiorca jest uprawniony do wcześniejszej spłaty części lub całości zadłużenia z tytułu kredytu w każdym czasie, a bank z tego tytułu nie pobierze prowizji. Wcześniejsza spłata całości kredytu skutkuje rozliczeniem kredytu za okres jego wykorzystania na warunkach określonych w § 13 ust.2. Kredytobiorca płaci wówczas oprocentowanie za okres do spłaty kredytu.

Zgodnie z § 13 ust. 2 umowy w ciągu 14 dni od dnia dokonania spłaty całości zadłużenia bank dokona ostatecznego rozliczenia kredytu, uwzględniając powstałe nadpłaty.

Zgodnie z §15 ust. 1 umowy zmiany w harmonogramie spłat kredytu, bez zmiany ostatecznego terminu spłaty kredytu, nie wymagają podpisania aneksu do umowy.

Harmonogram spłat kredytu sporządzony przez pozwanego w dniu 112.02.2021 r. zawierał 96 rat, pierwsza płatna do dnia 10.03.2021 r., a ostatnia do dnia 10.02.2029 r.

W formularzu informacyjnym dotyczącym udzielonego powódce kredytu zamieszczono dane dotyczące m.in. całkowitej kwoty kredytu (50.000,55 zł), terminu i sposobu spłaty kredytu, czasu obowiązywania umowy (96 miesięcy), całkowitej kwoty do zapłaty, kosztów kredytu, w tym danych dotyczących rzeczywistej rocznej stopy kredytu i załączeń przyjętych do jej obliczenia.

W dniu 26.01.2022 r. powódka spłaciła kredyt w całości (bezsporne), a w dniu 28.01.2022 r. pozwany zwrócił powódce część niewykorzystanej prowizji w kwocie 4.886,17 zł

Pismem z dnia 9.05.2022 r. pełnomocnik K. M. złożył wobec pozwanego oświadczenie, które dotyczyło opisanej wyżej umowy kredytu, w którym wskazał, że wobec naruszenia przez bank obowiązków wskazanych w art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, korzysta z sankcji kredytu darmowego, przewidzianej w art. 45 cytowanej ustawy. Pełnomocnik powódki wskazał, że bank naruszył art. 30 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez naliczenie odsetek od kwoty kredytu zawierającej kredytowane koszty, o czym świadczy § 4 ust. 2 pkt 2 umowy ustawy o kredycie konsumenckim oraz poprzez wskazanie w § 4 ust. 3 umowy niewystarczających założeń do wyliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu.

W odpowiedzi na powyższe oświadczenie, pozwany wskazał, że stanowisko kredytobiorcy jest nieprawidłowe.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o: umowę kredytu k. 78 – 80, formularz informacyjny k. 81 – 83, harmonogram k. 84 – 85, historię rachunku k. 86 - 87, oświadczenie k. 15, pismo k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, których wiarygodności żadna z nich nie kwestionowała.

Dla oceny niniejszej sprawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., która reguluje zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki, zasady ochrony konsumenta oraz obowiązki przedsiębiorcy, który udzielił kredytu konsumenckiego. Zgodnie z zapisami art. 3 ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się m.in. umowę kredytu w rozumieniu prawa bankowego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest okoliczność, iż strony łączyła umowa kredytu konsumenckiego oraz okoliczność, że powódka dokonała wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu, a pozwany dokonał na jej rzecz zwrotu części niewykorzystanej prowizji, biorąc pod uwagę datę spłaty kredytu. Spornym jest natomiast prawidłowość sporządzenia

przez pozwanego umowy kredytu, a w szczególności czy doszło przez niego do naruszenia treści art. 30 ust. 1 pkt 3, 6 i 7 ustawy o kredycie konsumenckim oraz fakt, czy oświadczenie pozwanej z dnia 9 maja 2022 r. o skorzystaniu na podstawie art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim z sankcji kredytu darmowego zostało złożone po wygaśnięciu uprawnienia do jego zastosowania.

W pierwszej kolejności rozstrzygając kwestię ewentualnego wygaśnięcia uprawnienia powódki, do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, zauważyć należy, że wbrew stanowisku pozwanego, powódka oświadczenie o którym mowa w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, złożyła w terminie. W ocenie sądu nie można przyjąć stanowiska pozwanego, że wykonanie umowy kredytu nastąpiło w dniu jego wypłacenia kredytobiorcy. Jak wynika z treści art. 69 praw bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z treści cytowanego przepisu w sposób jasny i wyraźny wynika, że umowa kredytu jest umową dwustronnie zobowiązująca, a zobowiązania stron rozłożone są w różnych terminach, w pierwszej kolejności bank ma kredyt wypłacić kredytobiorcy, a na dalszym etapie obowiązywania umowy, kredytobiorca ma go spłacić w ustalonych terminach. Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 r. sygn. akt V ACa 118/18, zgodnie z treścią art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim do wygaśnięcia uprawnienia o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy dochodzi dopiero po roku od dnia wykonania umowy, przy czym przez wykonanie umowy należy rozumieć sytuację, w której należycie wypełniono wszystkie obowiązki w ramach stosunku kredytu konsumenckiego, w tym obowiązki powstające z mocy ustawy. Chodzi o obowiązki dotyczące świadczenia głównego i świadczeń ubocznych, po stronie konsumenta oraz kredytodawcy, wykonane dobrowolnie lub przymusowo. W typowych przypadkach umowę o kredyt konsumencki uznaje się za wykonaną w dniu, w którym konsument spłacił ostatnią należność z tytułu tej umowy na rzecz kredytodawcy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Powódka spłaciła całą należność z umowy kredytu w dniu 26.01.2022 r. i dopiero ta data może zostać uznana za wykonanie umowy, przy czym mając na uwadze zapis § 13 ust. 2 umowy pokusić się można nawet o przesunięcie tego terminu do dnia 28.01.2022 r. tj. do dnia, w którym pozwany dokonał zwrotu części prowizji, czyli rozliczył kredyt.

Mimo odmiennego niż pozwany stanowiska co do możliwości złożenia przez powódkę oświadczenia o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy, w ocenie sądu błędne są zastrzeżenia powódki co do naruszenia przez pozwanego obowiązków wynikających z treści art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać m.in.:

imię, nazwisko i adres konsumenta oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) oraz adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych kredytodawcy i pośrednika kredytowego,

rodzaj kredytu;

czas obowiązywania umowy;

całkowitą kwotę kredytu;

terminy i sposób wypłaty kredytu;

stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;

rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia,

zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należnych sald, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania.

Naruszenie przez kredytodawcę, któregoś z powyższych obowiązków, uprawnia kredytobiorcę do złożenia na podst. art. 45 ust. 1 ustawy oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, że bank naruszył w szczególności art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim. Wbrew stanowisku powódki

w umowie w sposób wyraźny wskazano termin jej obowiązywania. Najpierw w § 1 ust. 1 wskazano, że bank udzielił powódce kredytu w wysokości 55.550,00 zł do dnia 10.02.2029 r., a następnie okres ten został potwierdzony w § 6 ust. 1 umowy, w którym zapisano, że kredyt i odsetki spłacone zostaną w 96 miesięcznych równych ratach i dodatkowo w formularzu informacyjnym dotyczącym udzielonego powódce kredytu zamieszczono dane dotyczące czasu obowiązywania umowy (96 miesięcy). Wszystkie wskazane zapisy umowy korelują ze sobą wzajemnie, a biorąc również pod uwagę treść harmonogramu spłaty kredytu, który stanowi integralną część umowy i z którego wynika, że ostatnia 96 rata powinna zostać zapłacona do dnia 10.02.2029 r., nie można mieć żadnych wątpliwości, na jaki okres została zawarta umowa. Również początek obowiązywania umowy jest oczywisty: jest to data jej zawarcia.

Na marginesie zauważyć jedynie należy, że zarzut o braku wskazania przez pozwanego okresu obowiązywania umowy nie został sprecyzowany w oświadczeniu powódki z dnia 09.05.2022 r. i pojawił się dopiero na etapie postępowania sądowego.

Przechodząc dalej do podniesionego przez powódkę w oświadczeniu o sankcji kredytu darmowego naruszenia przez pozwanego art. 30 ust. 1 pkt 7 przez wadliwe wyliczenie przez niego całkowitej kwoty kredytu oraz (...), wskutek naliczenia odsetek od kwoty zawierającej kredytowane koszty i brak podania wszystkich założeń do wyliczenia (...) należy wskazać, że zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki z zastrzeżeniem art. 31-33 powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Definicja całkowitej kwoty kredytu oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta zawarte zostały w art. 5 pkt 7 i 8 ustawy. Zgodnie z nimi całkowita kwota kredytu jest to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta jest to suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Z kolei z definicji całkowitego kosztu kredytu (art. 5 pkt 6 ustawy) wynika, że są to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Wyliczenie powyższych elementów jako składowych całkowitego kosztu kredytu ma na celu ich uwzględnienie w ramach rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, o której mowa w art. 5 pkt 12 ustawy, a którą rozumie się jako całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, która daje konsumentowi informację tym, ile wynosi całkowity koszt zaciągnięcia danego kredytu. Jak wskazano wyżej, informacja ta jest przekazywana w postaci procentu całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, co z kolei pozwala na porównanie ofert poszczególnych kredytodawców i wybranie najkorzystniejszej. Przy obliczaniu całkowitego kosztu kredytu uwzględnia się jedynie te koszty, które są znane kredytodawcy. Wiedza kredytodawcy w tym zakresie jest oceniana obiektywnie z uwzględnieniem wymogów staranności zawodowej. Prawodawca wprowadził zatem kryterium należytej staranności, w oparciu o które należy

oceniać, czy kredytodawca należycie wykonał zobowiązanie w części, w jakiej obejmuje ono obowiązki informacyjne przewidziane w rozdziałach 2 i 3 ustawy o kredycie konsumenckim, odnoszące się do całkowitego kosztu kredytu i rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.

Zgodnie z art. 5 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim stopa oprocentowania kredytu jest to stopa oprocentowania wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym. Z przepisu tego wynika, że kredytobiorca może naliczać odsetki od całkowitej kwoty kredytu. Wyłącznie kwota kapitału rzeczywiście udostępnionego kredytobiorcy może stanowić podstawę naliczania oprocentowania przez cały okres trwania umowy kredytu. Odsetki powinny być naliczane od kwoty kapitału, czyli od kwoty rzeczywiście udostępnionych kredytobiorcy pieniędzy. Pobieranie odsetek o kwoty stanowiącej sumę kapitału udostępnionego kredytobiorcy oraz skredytowanych kosztów prowizji należy uznać za zachowanie nieuczciwe i niezgodne z prawem.

W niniejszej sprawie powódka zarzuca pozwanemu, że naliczył odsetki od kwoty zawierającej kredytowane koszty, o czym ma świadczyć zapis § 4 ust.2 pkt 2 umowy. Ze stanowiskiem takim nie można się zgodzić, ponieważ ze wskazanych przez powódkę zapisów umowy wniosku takiego w żaden sposób nie da się wyciągnąć.

W § 4 ust. 2 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosi 73.173,81 zł, a dalej, że na kwotę tę składają się całkowita kwota kredytu w wysokości 50.000,55zł oraz całkowity koszt kredytu w wysokości 23.173,26 zł, w tym kwota 5.549,45 zł prowizji z tytułu udzielenia kredytu oraz odsetki w kwocie 17.623,81 zł. Z zapisów tych nie wynika, że odsetki zostały policzone przez pozwanego od kredytowanych kosztów kredytu, w tym przypadku od prowizji. Z treści §14 ust. 2 pkt 2 umowy wynika jedynie wysokość odsetek, a nie sposób ich wyliczenia.

Ponieważ pozwany zaprzeczył jakoby naliczył odsetki od kredytowanych kosztów kredytu, ciężar udowodnienia swoich racji w tym zakresie, zgodnie z dyspozycją art. 6 kc obciąża stronę powodową, która go nie udźwignęła, albowiem nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że odsetki zostały policzone również od prowizji. Z całą pewnością dowodem takim nie może być przedłożone przez powódkę wyliczenie z kalkulatora kredytowego (k.21), w którym wyliczono jedynie koszt prowizji jaką pozwany winien zwrócić powódce w związku z wcześniejszą spłatą kredytu.

Sąd nie podzielił również stanowiska powódki co do tego, że w umowie kredytu nie wskazano kompletnych i wyczerpujących założeń przyjętych do wyliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu ((...)), przez co dane te są niewystarczające do samodzielnego wyliczenia wysokości (...). Sąd w całości podziela stanowisko zaprezentowane przez pozwanego i uważa, że pozwany należycie wywiązał się z obowiązku o którym mowa w art. 30 ust. 7 umowy o kredycie konsumenckim. W niniejszym uzasadnieniu nie powielając argumentów pozwanego, należy zwrócić dodatkowo uwagę na poniższy argument:

W § 4 ust. 4 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty, o której mowa w ust. 2 oraz rzeczywista roczna stopa oprocentowania, o której mowa w ust. 3 zostały obliczone z uwzględnieniem całkowitej kwoty kredytu, kwoty i terminu pobrania prowizji za udzielenie kredytu, kosztów zabezpieczeń, kosztów usług dodatkowych, terminów i kwot spłat wskazanych w harmonogramie stanowiącym integralną część umowy, przy założeniu, że prowizja za udzielenie kredytu jest kredytowana oraz, że uruchomienie kredytu nastąpi w dniu zawarcia umowy. W załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim zawarte zostały informacje dotyczące sposobu wyliczenia (...) tj. wzór na jej wyliczenie, wartości, jakie należy do niego podstawić oraz założenia do obliczeń. Wszystkie wartości o których mowa w tym załączniku nr 4 do ustawy zostały uwzględnione przez pozwanego w umowie i załącznikach do niej, przy czym wbrew stanowisku powódki, biorąc pod uwagę stopień skomplikowania wzoru do obliczenia (...), który skonstruował ustawodawca, nie będzie ona w stanie sama wyliczyć wysokości (...), chyba że posiada wiadomości specjalne z właściwej dziedziny.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podst. art. 98 kpc, obciążając nimi powódkę.